

GODS WONDERLIJKE HAND

IN HET LEVEN VAN

AART VERRIPS

Uitgegeven bij Romeijn en van der Hoff

Gorinchem

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005**

De oude Psalmddichter zingt:

*Gij zijt, o Heer zeer wonderbaar
In al de plaatsen daar Gij klaar,
Uw heerlijkheid toont krachtig.*

(Psalm 86 : 17a, Datheen)

In het Kuilenburgse veld woonde een eenvoudige landman, die zeer bemind en geacht was onder degenen, die de Heere vrezden. Op zekere dag bracht hij, gedreven door de begeerte zijns harten, een bezoek bij een zielsvriendin in een plaats elders in ons land, welke ernstig ziek was. Dat dagje uit werd een gezegende dag, want de Heere was in het midden. Hoe kan dan de gemeenschapsband gevoeld worden, waarmee dat volk aan Christus als hun Hoofd en zij als de leden van Zijn lichaam aan elkaar als tot één verbonden zijn.

Dan kan het soms ook een weldaad geacht worden, elkaar naar de laatste rustplaats te mogen brengen waar er dan wel eens over de dood heen gezien mag worden in dat land der belofte, waar niemand meer zeggen zal: „Ik ben ziek”. En dan het wonderlijke dat de gemeenschap toch blijft al is het, dat de één nog in de strijdende kerk en de andere in de triomferende kerk verkeert.

Nu, Aart had daar ook iets van en hij beloofde bij zijn afscheid dan ook, dat als zij door de Heere mocht worden weggenomen, hij haar mee zou komen begraven.

Genoemde vriendin knapte echter weer wat op en vele maanden gingen voorbij zonder dat van elkaar werd gehoord.

Op zekere dag echter terwijl Aart op zijn land, in de vroege zomermorgen werkzaam was, openbaarde de Heere aan Aart met kracht in zijn ziel, dat zijn geliefde vriendin het tijdelijke met het eeuwige verwisseld had en deze dag werd begraven. Van ontzetting liet Aart zijn spade vallen en sprak: „Heere, daar moet ik dan naar toe, want dat heb ik haar beloofd”.

Aart spoedde zich zo snel mogelijk naar zijn woning. Terwijl hij zich haastte om zich te kleden en gereed te maken, daar de trein vrij spoedig vertrok, werd hij nog beproefd, daar zijn vrouw hem toevoegde, dat de Heere toch zo iets op zo'n manier niet openbaarde. Maar het geloof redeneert niet en daarin is geen twijfel. Niets kon Aart er dan ook van af houden met spoed de reis te aanvaarden om toch niet te laat op het sterfhuis aanwezig te zullen zijn.

Maar terwijl hij trachtte zo snel mogelijk het station Kuilenburg te bereiken en er vlak bij was, zag hij ineens voor zijn ogen dat de trein zich in beweging zette en vertrok.

Dat was wat voor die oude Aart!

Zo gehaast en nu toch te laat!

In zijn gemoed ontsteld, zuchtte hij: „Heere, zo hard gehaast, nu toch te laat en als ik met de volgende trein ga, is ze al lang begraven”.

Nu was hij inmiddels op het perron aangekomen en keek bedroefd de trein na.

Maar, ... wat gebeurde daar? De trein, zojuist vertrokken, stond niet ver van het station ineens stil, terwijl toch de seinen op veilig stonden. Aart spoedde zich naar de chef en sprak: „Toe chef, geef mij eens gauw een kaartje, ik moet met de trein mee, die daar nog staat”.

Maar de chef weigerde om een kaartje te geven voor een trein die reeds vertrokken was. Toch vond hij het vreemd dat die trein stilstond terwijl zijns inzien alles in orde was.

De chef verliet dan ook het perron om langs de lijn eens te gaan kijken, wat er toch aan de hand was, gevolgd door Aart. Wonderlijk toch, alles was in orde en toch, volgens mededeling van de machinist, was de trein ineens stil gaan staan en welke middelen en pogingen ook in het werk gesteld werden om de trein weer op gang te krijgen, het bleek ondoenlijk. De chef stond verwonderd en begreep er niets van.

Toen echter was het de beurt van Aart. Hij sprak: „Och meneer, waarom moet ge nu allerlei moeilijkheden krijgen op de lijn? Geef mij een kaartje, dan zal de trein wel gaan en anders hoe vast alles ook zal lopen die trein gaat hier niet vandaan als ik er niet in zit”.

De chef en al het volk dat in de trein uit de raampjes hing en er maar niets van begreep keken die eenvoudige Aart met verbazing aan, die zo in de kracht des geloofs kwam te getuigen.

Nu kwam het beslissende ogenblik. Hier dan zo sprak de chef. Hier hebt ge een kaartje. En zie, o wonder, toen Aart in de trein gestapt was, schoot de trein met een ruk los en kon zich verder in beweging zetten.

Het voorgevallene had Aart echter innerlijk ontroerd en vol zijnde van de goedertierenheden des Heeren, waarmee Hij zo kennelijk Zich in gunst tot hem wendde en zelfs wonderen deed, was aanleiding dat Aart dan ook in de trein van Zijn Koning moest getuigen. Hij kon het niet laten om midden in de doorlopende coupé met luider stem ervan te spreken wat een groot Koning hij mocht bezitten. Die getuigd: „Mij is gegeven alle macht in Hemel en op aarde.” Dat was voor Aart geen zware taak, maar een liefelijke arbeid, omdat hij door het wonder zojuist geschied, moest wijzen op de goedertierenheden des Heeren.

Als Aart op de plaats ter bestemming in het sterfhuis was aangekomen, bevond hij het zoals de Heere tot hem gesproken had. Het was een aangename dag, de Heere wil toch menigmaal als Hij Zijn volk binnenhaalt, de smart en de droefenis van de overblijvenden matigen. Zijn volk wordt dan wel eens verleend iets ervan te mogen smaken wat het is, eens afgelost van een lichaam der zonde en des doods, eeuwig in Zijn gemeenschap te mogen verkeren.

Nadat dan ook de dag ten einde was, ging het volk, ook Aart vervuld van grote ontfermingen Gods, waarmede Hij Zich over Zijn volk ontfermt, huiswaarts.

Wij schreven boven dit verhaal: „Gods wonderlijke hand”.

Wat was toch het geval? Enige jaren na het gebeurde zat de welbekende en bij zovelen geliefde leraar ds. Heikoop in de trein met iemand te spreken over de wonderlijke wegen die God met Zijn volk soms houdt. Ds. Heikoop deelde zijn reisgezel het bovengeschrevene verhaal ook mee. Terwijl ze met elkaar over deze zaken spraken, werd een andere reiziger, in dezelfde coupé, innerlijk ontroerd, zo zelfs dat de ontroering zich naar buiten openbaarde. Genoemde predikant vroeg hem of deze ontroering soms in verband stond met het verhandelde. En ... o wonder van eeuwige ontferming, toen begon de vreemdeling te vertellen dat hij weleer geleefd had naar het goeddunken van zijn eigen verdorven hart, buiten God. Doch ook, hoe de Heere dat éénvoudige woord van die oude Aart gebruikt had om zijn blinde zielsogen te openen

voor het eeuwige verderf waarheen hij van nature was reizende en eeuwig buiten God en Zijn gunst en gemeenschap onder Zijn toorn rechtvaardig zou moeten vergaan. Maar nu ook hoe de Heere hem Zijn eeuwige ontfermingen geopenbaard had en hem Zijn genade die in Christus is, heeft doen smaken.

Geliefden, zie nu eens hoe de Heere hemel en aarde beweegt tot verlossing van één zondaar. Ga maar terug in gedachten . . .

Ten eerste moest Aart bij die vrouw gaan beloven haar mede de laatste eer te zullen aan doen. Dan, want God is een jaloers God op Zijn eer, moet de familie, die Aart heel goed kende, vergeten hem een overlijdens bericht te zenden met kennisgeving van de dag der begraafing. Want dat zal de Heere Zelf doen op zo'n ogenblik, dat Aart met al zijn haasten te laat bij de trein komt, want de trein moet eerst weggaan en daarna stilstaan, opdat Aart gedreven door de kracht des geloofs vol van de goedertierenheden des Heeren, met grote vrijmoedigheid zal gaan spreken van Zijn Koning, terwijl hij toch maar als eenvoudig man tussen al dat publiek staat, nochtans - als der woorden vol - wel met Elihu zeggen kon: „Ik zal spreken opdat ik voor mij lucht krijg”.

Waarom? Wel, het was voor die straks genoemde vreemdeling het uurtje van Gods welbehagen, dat hij uit de duisternis gevoerd moest worden tot Gods wonderbaar licht. Ziet u nu wat een wegen en middelen de Heere dienstbaar wil stellen tot zaligheid van Zijn gunstgenoten?

Dat wij dan zouden instemmen met de psalmist:

*Looft, looft de Heer' gij Zijne legerscharen,
Wier lust het is op Zijne wenk te staren.
Dat hemel, aard en zee en berg en dal,
Hoe ver men ook Zijn scepter ziet regeren:
Nu Zijne Naam en grote deugden eren:
En gij mijn ziel loof gij Hem bovenal.*

(Psalm 103 : 11)